

Розділ 1

*Навіть у казкових
країнах трапляються
проблеми з доставкою*

На небі вже виднівся крихітний і тоненький, мов лимонна шкірочка, серпик місяця, коли королева Семи Королівств почула, як хтось стукає у вікно спальні. Відчинивши його, побачила страшенно втомленого й неймовірно знудженого лелеку з великим пакунком під крилом, який намагався зберегти рівновагу на підвіконні.

— Підпишіть отут, — позіхнув на весь дзьоб лелека, простягнувши королеві сувій із сургучними печатками.

— Здається, ми не... — зауважила та. — Агов, королю! Ти щось замовляв?

Але той саме виспівував у ванній, тож нічого не почув. Тим часом лелека рішуче тицьнув їй у руки великий пакунок.

— О! Та це ж адресовано королю й королеві з Далеких Гір! — запротестувала королева, кинувши оком на етикетку. — Це не наша посилка.

— Їх немає вдома, — мовив лелека, — і вони зазначили, що ваш палац — надійне місце.

— Так, але ж...

Проте лелека вже майнув у ніч, адже то була його остання доставка. Королева ще встигла почути, як він бурмоче: «Не варто мені працювати такої пізньої пори. Хтось може подумати, що я пугач!», а тоді птах неначе розчинився у темряві.

— Ліпше поскаржився б королю й королеві з Далеких Гір! — зауважила королева. — Їхні

речі постійно доставляють сюди — не розумію, чому їх не можуть просто лишати під підйомним мостом, як це роблять для всіх інших...

Відтак вона розпечатала пакунок і не стрималася від вигуку:

— ОХ! Це ж немовля!

То був найчарівніший маленький принц, якого хтось будь-коли бачив, і королева, яка вже мала одну дитину — донечку на ім'я Флорізелла, — тішилася, що тепер у неї з'явився син.

— Тільки поглянь, кого нам принесли! — говорила вона, коли король вийшов із ванної кімнати. — Нарешті в нас є маленький принц!

— Це добре! — погодився король. — Чудово, просто чудово!

Після цих слів він уклався в ліжко й одразу ж заснув, а королева тим часом вбрала немовля

у королівську хрестильну сорочечку, вклала у колиску й узялася лагідно заколисувати.

До ранку маля піросло — тепер хлопчик мав вигляд приблизно чотирирічного.

— Здається, лише вчора він був зовсім крихітний, — мовила королева.

— Тож учора саме так і було, хіба ні? — зауважив король. — Якщо він так швидко ростиме, ліпше тобі поквапитися й охрестити його.

Тож королева запросила на гостину всіх мешканців королівства, розіславши запрошення зі зграєю пеліканів. Вона саме вклала останній конверт у дзьоб останнього пелікана, коли в кімнату увійшла принцеса Флорізелла.

— Хто це? — поцікавилася дівчинка, переводячи погляд із підвіконня, на якому

розташувалася ціла зграя пеліканів із дзьобами, вщерть заповненими запрошеннями, на маленького хлопчика, який грався на підлозі з іграшковою залізницею.

— Це — новий король Семи Королівств! — мовив батько-король, сяючи від щастя.

— Твій молодший братик! — вигукнула королева.

— Принц... — король затнувся, не в змозі вгадати ім'я, а тоді звернувся до дружини: — Як же ми його назвемо, люба? Зазвичай ім'я принца пов'язане з обставинами його народження... Ось мене, наприклад, охрестили принцом Агрусом, бо батьки знайшли мене під кущем агрусу. А товариша Флорізелли — принцом Беретом, бо мама знайшла його в капелюшній коробці.

— Беннетом, — виправила його Флорізелла. — Його звуть Беннетом.

— Ім'я «Берет» йому чомусь не сподобалося, — пояснила королева. — Тож як нам назвати малюка, який випадково потрапив до нас через помилку лелеки зі служби доставки?

— Принц Кур'єр! — радісно оголосив король. — Хороше ім'я! А король Кур'єр — хіба ж не чудово звучить?

— Стривайте-но, — втрутилася Флорізела, — це ви про що? Який іще «король»?

— Ну, звісно ж, коли нас не стане, королем буде він, — бадьоро відповів батько. — Хіба ж ні, сонечко? — Із цими словами він узяв малого на руки й узявся гуцати на коліні: — Чук-чуки-чуки! Хто в нас тут маленький король?

— Стривайте! — не вгамовувалася Флорізела. — Це ж я маю успадкувати королівство! Воно моє, як і цей палац, і все, що в ньому є!

— Авжеж, так і було, але тепер у нас з'явився хлопчик — принц! — зауважила королева. — А хлопчики важливіші, ніж дівчатка, це всі знають. — Помітивши, що її слова геть приголомшили доньку, мати додала: — Ти й сама це знаєш, Флорізелло.

— Так, ТЕОРЕТИЧНО, — обережно зауважила Флорізелла, глянувши на принца Кур'єра. — ТЕОРЕТИЧНО — це коли йдеться про план, думку чи навіть казку... Але коли бачиш, як це стається в реальності, все інакше, а надто коли йдеться про твоє власне життя!

— Ти куди? — поцікавилася королева, коли дівчинка рішуче рушила до дверей.

— Хочу навідати іншого принца, — сердито мовила Флорізелла. — Візьму свого поні — чи він теж тепер належить Кур'єру?

Розділ 2

*У якому Флорізелла
дізнається,
як ризикнула,
народившись дівчинкою*

Коли Флорізелла навідалася до принца Беннета, той саме відпочивав у садку біля свого палацу, лежачи в гамаку й читаючи казки.

— Привіт, Флорізелло! — вигукнув хлопчина, помітивши подругу. — Знаєш, найдивніші речі трапляються тільки в книжках...

— Гм, дещо дивне трапилося й тут, — кинула на це Флорізелла.

— Чудово! — вигукнув Беннет. — Обожаю, коли щось трапляється! Сподіваюся, що

ЗНЕНАЦЬКА? О, мені так подобається, коли щось стається ЗНЕНАЦЬКА! На нас чекає якась пригода? Мені прихопити з собою меч?

— Це пригода-роздум, — мовила Флорізелла. — Беннете, а якби в тебе була старша сестра, вона стала б королевою, а ти все життя був би принцом?

— Ні, — заперечив хлопець, — я став би королем, а вона все життя лишалася б принцесою... хіба що їй пощастило б вийти заміж за короля. ЦЕ ТЕ, ЩО ДОЗВОЛЕНО ТІЛЬКИ ПРИНЦАМ. Ну, знаєш, у принцес є правила, а в нас, принців, — дозволи. Завдяки їм ми знаємо, як усе влаштовано і що нам слід робити.

Це неабияк вразило Флорізеллу.

— Я знаю про «Правила принцеси», бо мені довелося їх учити, і всі хотіли, щоб я їх дотримувалася, але ще ніколи не чула про

«Дозволи принца». То що мають робити принци?

— Ми нічого не мусимо робити! — розсміявся Беннет. — Це дозволи — ми можемо робити певні речі, проте аж ніяк не правила, які суворо щось забороняють. Це перевага принців! Ми посідаємо трон — і байдуже, скільки в нас старших сестер, — укладаємо закони, не переймаючись, що про них скажуть люди. Ми володіємо усіма землями й повсякчас багатіємо, але ніколи, ніколи про це не говоримо. На день народження нам салютують із двадцяти однієї гармати, а люди схиляють перед нами голови. Ми першими кидаємося в атаку й останніми сідаємо в рятувальний човен — гадаю, що ситуації з рятувальними човнами єдині, коли принци опиняються в кінці черги, але це, звісно, трапляється вкрай рідко. Ми боремося

з драконами й чудовиськами, тоді як принцеси можуть тільки спостерігати. Принци отримують найкращих коней і можуть обирати собі наречену. Їй не дають вибору, і вона не може сказати «ні». Як заманеться, то й голову можемо комусь зітнути... Сама знаєш — це звичні для принців речі.

— Але ж це несправедливо! — зауважила Флорізелла. — У мене «Правила принцеси», а в тебе ціла купа дозволів?

Принц Беннет тільки стеновав плечима й радісно мовив:

— Авжеж, суцільна несправедливість! Усе на користь принців... але ж так було завжди, тож ніхто не ставить це під сумнів...

— Я ставлю! — урвала його на півслові Флорізелла.